

TOLMINSKI GLAS

Glasilo
Tolminskih Domobrancev.

L. I.

Tolmin, 7. novembra 1944.

Št. 15

PEKLENSKA ZLOBA

Partizanske hlapce iz vasi in partizane same je zelo bolela domobrantska postojanka v Črnem vrhu. Bolelo jih je, da niso mogli več tako izsiljevati ljudske podpore za svoje nesrečno početje. Bolelo jih je, da niso mogli več na škodo ljudstva izzivati Nemcev. Bolelo jih je, ker je ljudstvo na lastne oči mogli spoznati, da domobranci niso taki razbojniki, kakor jih slika lažniva komunistična propaganda. Bolelo jih je, da je ljudstvo prav v občevaranju z domobranet spoznalo, kako velika razlika je med komunističnimi tolpmi in pravo slovensko narodno vojsko. Bolelo jih je, da domobranci s svojih delom jasno pričajo, da med nami le oni predstavljajo narodno zavedni del, dočim so partizani le mednarodni hujskači, ki z narodnimi gesli le varajo ljudi in jih tirajo v narodno in vsako druga pogubo. Najbolj pa je bolelo prave partije, ki v partizanstvu edini odločajo in ukazujejo, da so bili ti fantje po večini globoko verni in zdravo pobožni in da so stopili v domobrantske vrste tudi s tem namenom, da ščitijo verno in verno ljudstvo pred brezboštvo, ki spada k bistvu komunizma.

Zato so sklenili, da hočejo to domobrantsko posadko za vsako ceno uničiti. Izbrali so si za svoje peklenko početje prav prvi petek, da pokažejo svoj verski srd in da nekako dokažejo, da domobrancem tudi Bog ne more ali noče pomagati.

Res je to, da so vsi naši domobranci trdi na to najhujše vedno pripravljeni, na prvi

TO LJUDSTVO ME ČASTI SAMO Z USTNICAMI...

Stoletnica rojstva Simona Gregorčiča so ponekod proslavljali tudi partizani. Posebno pridni so bili na Tolminskem, tako na Vrsnem, na Livku in v Soči. Poveljevali so našega velikega domoljuba, peli in deklamirali njegove pesmi. — To je prav in vse hvale vredno. Pohvalimo vse tiste fante, ki so to storili iz ljubezni do svojega naroda in iz spoštovanja do naših velikih mož. Mislimo one, ki so jih zapeljali krivi preroki in ne vejo, kaj delajo. Javno pa obsojamo prave komuniste, voditelje OF, zapeljivce in pobeljene grobove, ki z vsemi sredstvi love ljudi v svoje komunistične mreže. Taki nimajo pravice slaviti našega

petek pa gotovo še prav posebej.

NAPAD

Domobranci so bili v cerkvi ko so navalili italjanski, mongolski in slovenski partizani, po številu več tisoč mož, na Črni vrh, ki je imel posadko nekaj nad sto domobrancev. Vnela se je bitka, ki je trajala 14 ur, kljub taki premoči in težkemu orožju, ki so ga partizani imeli, domobranci pa ne. Domobranci so se borili, dokler so imeli municijo, in dokler so imeli še kaj upanja na pomoč od zunaj, čeprav jim je idealni komandant Jakoš že padel. Večina izmed fantov je junaško padla. Nekaj se jih je z nadčloveškimi napori prebilo, druge so pa partizani zajeli in pokazali, kako znajo ceniti sovražnika, ki se je tako junaško boril proti tako sil-

slavčka. Ali ni njihov legendarni maršal Tito prodal Badogliu našo prelepo slovensko zemljo? In izdajstvo, ki mu ne najdemo primere v vsej naši zgodovini! »Slovenska narodna osvobodilna vojska« se je spečala s tirani, ki so nas davili s svojo »svobodo« petindvajset let. Gregorčič pa je naročil Soči:

»Ter tujce zemlje lačne utopi na dno razpenjenih valov!«

Vi volkovi v ovčjih oblačilih, kako si upate peti hvalo njemu, ki je ves gorel za slovenske narodne svetinje, za slovensko zastavo:

»Njo prvi spev je moj slavil, poslednji njej se bo glasil, in zadnji glasi ti mi bojo: Bog čuvaj domovino mojo!«

ni premoči: Slekli so jih ter zvezali vse na vrv in vlekli skozi gozdove v svoje mučnice, kjer so jih po zasramovanju in mučenju umorili. Da so jih sramotili in preteпали, je ugotovljeno. Ugotovljeno je tudi, da so te junake sramotile in pretepile tudi nekatere civilne osebe; ženske hijene so igrale pri tem glavo vlogo. O končni usodi teh fantov še ni točnih podatkov. Niso pa ne prvi ne zadnji ki počivajo v naših gozdovih. Naše zaslepljeno ljudstvo bo šele po tej vojni spoznalo vso gnusobo partizanskega početja v slovenskem Primorju. Številne priče, ki so poslušale, kako po naših gozdovih grobovi tulijo, bodo takrat govorile in njih pričevanje bo grozna obsodba za vse, ki so simpatizirali z O. F. in jo v svoji slepoti podpirali.

Vi pa ste jih poteptali v prah! Na vaših kapah ni bilo več prostora za belo-modro-rdečo zastavo. Umakniti se je morala krvavi komunistični zvezdi!

Pri vas nič ne velja, kdor ne žrtvuje svojega naroda za zmago internacionalnega komunizma. Vse življenje naše glava slavčka je bila ena sama pesem, en sam vzdihljaj: »Moj narod, moj narod!«

Simen, ali nisi nekoč zapel: »Ko udari polnoč pa vsak dan, svoj grob bom zapustil hla-

dan...
In gledal okrog bom te čudne reči!...«

Da, sedaj so prišli tisti črni dnevi, ko vstajaš iz groba in gledaš te čudne reči. Joka nad nesrečnimi sinovi Slovenije, ki tako izdajajo, trgajo in mesarijo svoj narod in vpiješ, da bi te morali gluhi slišati: »To ljudstvo me časti samo z ustnicami, njih srce pa je daleč od menel«

Slovenska kri teče

Ali morete verjeti, da ni več med živimi veder, postaven fant, nasmejanih oči in razžarjenega obraza, naš hrabri vojak Sivec Ivan. Se še spominjate, kako veselo je prepeval v Kobaridu ob priliki slovenskega protikomunističnega zborovanja? Njegov lep, zvonki glas ne bo donel nikoli več, njegove rožnate ustnice so onemele, nikoli več se ne bodo prijazno in veselo smehljale...

Zakaj ne? Brez lastne krivde sicer, in tudi ne prostovoljno, pa vendar pripravljen je odšel iskat plačila za svoje delo in trud, ki ga je vsega posvetil slovenskemu narodu v blagor in ga zaključil ter dopolnil s svojo krvjo in mladim svojim življenjem.

Zdi se mi kot da še čujem tvoj ponosni korak, ki ga spremlja slovenska pesem, koračnica, naš ponos in vzpodbuda za nove napore.

Pa zakaj ne poješ več? Ali je res, da si mrtev? ali je res, da ti je tvoj lastni brat pomagal pretrgati nit življenja, ali je res, da je morat pasti s teboj še tvoj rojak in soborec, tvoj brat po krvi

in jeziku? pasti za iste vzore kot ti, umorjen prav tako od tuje komunistične roke kot ti. Da res je in zelo tragično je dejstvo, da so vaju ubili za to, ker sta bila Slovenca, Slovenca z dušo in telesom, z besedo in dejanjem - v sreči in nesreči, tudi v najhujši naši narodni nesreči, v katero nas je pahnil zlobni komunizem, nesreči, ko so tako mnogi mnogi odpadli, izdali svoj narod in domovino in segli v roke največjemu sovražniku človeštva breznarodnemu in protislovenskemu komunizmu.

Težko nam je ob vajinih mrtvih truplih, tolaži nas samo ta zavest, da vaju je slovenski narod uvrstil v seznam svojih mučencev in največjih ter najbolj požrtvovalnih dobrotnikov njegovih, tako da bosta v svojih delih in našem spominu živela večno med nami.

Svoje poslanstvo sta v polni mori dopolnila. Tisočera vam hvala za vajino žrtev, vajina kri bo pognala in obrodila sad, ki ga danes še ne znamo ceniti, znali pa ga bomo takrat, ko se bo smejala slovenskemu nsrodu zmaga in svoboda, ko bo, danes še sveža kri vajinih trupel tudi vaše ubijalce preokrenila na pravo pot.

* * *

Takega pogreba, kakršnega sta imela naša mlada fanta, tolminska dolina že dolgo ne pomni. Vsem številnim udeležencem prav lepa hvala. V znate ceniti niše žrtve, vi kruto obsojate tuje rdeče ubijalce.

Pretebli teden je bila v dekanijski cerkvi v Tolminu naša zadušnica za pokojnim Lojzetom Duhovinkom.

Vsem udeležencem prav lepa hvala.

Čast in slava vsem slovenskim narodnim mučencem, ki so se žrtvovali za domovino in za lepšo bodočnost slovenskega naroda.

Mi bomo dovršili njihovo delo in za večno odstranili komunizem pri nas.

Luč iz Črnega vrha

Častna smrt črnovrških domobrancev je svetla luč, ki je ne bo zgodovina nikdar zatemnila, ampak bo v naši poeziji tekem let še bolj žarela.

Veren človek se bo morda vprašal, kako neki je Bog dopustil, da so tako dobri fantje prav na prvi petek, ko so ga hoteli sprejeti v svoje srce, tako tragično umrli. Božja pota niso naša, a vernik, ki ima vedno pred očmi, da je sam Sin božji za nas na križu umrl, se ne bo čudil, ako Bog tudi druge svoje prijatelje preizkuša v ognju najhujšega trpljenja in nasilne smrti.

Smrt črnovrških žrtev je pa dragocena, ker je bila lepo pripravljena in smemo upati, da so vsi fantje dosegli svoj večni namen; je pa dragocena tudi zato, ker sta se na Primorskem prvič tako odločno postavila drug proti drugemu tabor zla in tabor dobrega, — vojska pravih rodoljubov in vojska narodnih izdajalcev je s svojim vojskovanjem olajšala primorskemu ljudstvu izbiro, na katero stran naj se postavi. In ljudstvo se gotovo ne bo postavilo na stran armade, ki tako nečloveško ravna s svojimi junaškimi nasprotniki in ki po pokolju tolikih nasprotnikov in po padcu še veliko večjega števila svojih ljudi, prireja veselice in plese ter k svojemu veseljačenju sili tudi starše padlih otrok, kar se je zgodilo na Colu s starši nekaterih padlih domobrancev.

Slava črnovrškemu junakom s poveljnikom Jakošom na čelu! Sramota narodnim izdajalcem, ki so slovenske domobrance najčistejšega kova pobili z geslom: »Črni vrh je in ostane komunistični in — italijanski!«

KUHAR V OGLEDALU partizanskega časopisja

Mislilim, da ni imel noben govornik v radijskem govoru toliko smole kot ravno »dr« Alojzij Kuhar. Kaj resnično s njim misli slovenski narod, je na široko in dolgo obravnavalo naše časopisje. Pa tudi

pri partizanih, ki se jim je tako na globoko klanjal, in se jim sladkal, ni našel boljšega odmeva. Odgovoril mu je sam Boris Kidrič v »Slovenskem poročevalcu« z dne 15. sept. pod naslovom: »Gospod Kuhar je spregovoril«.

Mi se s tovarišem Kidričem v nekaterih odnošajih strinjamo, v kolikor gre za slovenski narod, ne pa, kar se tiče slovenskih tolovajev. Tudi zaničljivo oznako g. Kuharja radi odobrimo.

Boljši, dosti boljši bi se uredil g. Kuhar, če bi molčal še 18 mesecev, bi se ne bil vsaj tako globoko blamiral i pri slov. narodu i pri rdečih, kamor je stari taktik mislil presedlati.

Revežu sedaj ne preostane drugega, kot da se preseli k Kovaču na luno.

SAMI PRIZNAVajo TESNO ZVEZO z Badoglianci

Marija Vifaova, žena dr. Vilfanaje v tiskani brošuri objavila razgovore z najvidnejšimi predstavniki OF-O Leskovšku, ki je po goraj navedeni brošuri član Centralnega Komiteja Komunistične Partije jugoslavije, sekretar Centralnega Komiteta Komunistične Partije Slovenije in član predsetstva AVNOJa posebno zaslužen za Primorsko, po neštetihih mitingih in zborovanjih in po prislovcih: Za tovarisem Luko hodi kajka, ki ji je on vedno kos, pravi doslovno:

Ob italijanski raciji po razsulu Jugoslavije je romal v zapor, odkoder je po 6 dneh pobegnil. Policija o tem pobegu sploh govorila ni. Kot prvi komandant naše vojske je iz Ljublane obiskoval vse partizanske edinice. Italijanska straža na bloku je bila možu, zelo naklonjena.

Še v času najhujšega terorja je vztrajal v Ljubljani v bunkerju, ki ga ni bila sposobna odkriti italijanska policija, živč ob italijanski aprovizaciji. (Razgovori stran 16 in 17).

In v kljub najožji zvezi, ki jo je imela in jo še vedno vzdržuje Osvobodilna fronta z največjimi sovražniki slo-

SLOVENSKA PESEM

Zvezde so se začele prižigati na nebu, čista lunina svetloba se se je razlivala po poljani.

Sam sem stopal po poti med njivami in bil globoko zamišljen...

Mlado dekletce me dohiti in prime za rokav: »poslušajte gospod kako lepo prepevajo fantje tam na hribčku pri kapelici«.

V globoki zamišljenosti sem skoraj preslišal petje, prezrl malo punčko in ji nič odgovoril, se še bolj zamislil in hkrati zasenjal s nepopisni lepoto naše domače pesmice, pa se takoj zdrznil: Joj, gotovo jih razen naju še kdo sliši! Le kje so zbrali toliko moči in odpora, da so si upali slovensko zapeti.

Dekletce vsega tega ni razumelo in čutilo, se čudilo moji razstresenosti in vse blaženo in razigrano pripovedovalo...

Ob tem trenutku sem se zavedel kaj pomeni meni in vsakemu domača pesem, prej sem pač mislil: pesem je pesem, je pač toliko vredna kolikor boljše kdo poje.

Prišla je vojna in silne težave z njo. Pa kolikokrat sem na vse pozabljal, kolikokrat me je ravno pesem, naša domača slovenska pesem zazibala v čudno sladak sen in veselo razpoloženje...

Vesel sem bil, ko sem slišal partizane, ki so peli, veselji so bili tudi drugi tega.

Podobno sem nekega večera slišal iz gozda naše petje, našo pesem. Zraven mene je stal fantek, pa se smejal kakor tudi jaz. Ne da bi jaz čutil kakšno nesoglasje, ga je opazil mali fantek in mi pravi: Stric, zakaj pa tako čudno pojo, zakaj pa so spremenili tole pesmico«. Nisem mu vedel odgovoriti in mi je bilo, hudo, še bolj pa mi je bilo, ko sem slišal, da je pri njih nam že znano, a strašno neljubo

venskega naroda, se še dobijo naivneži, ki verujejo, da se partizani borijo za svobodo slovenskega naroda z lastnimi sredstvi proti vsakemu, ki ni Slovenec.

v pitje prekričalo slovensko petje.

Naši domobranci pa so zapeli res domače in niso nikoli kazili pesmi niti dali prostora tujim napevom.

Velikokrat sem snival, ko sem jih poslušal ob večerih, velikokrat se naukuševal, ko so prepevali koračnice, velikokrat se niti nisem mogel vzdržati, da jim ne bi sam pomagal.

Le kako je bilo lepo, ko se jih začeli posnemati otročiči.

Tudi partizane so tako posnemali, pa so začeli jokati, ko so opazili, da je vsaka naša narodna pesem drugačna kakor so se je učili doma, pa so začeli pljuvati in bežati proč, ko so slišali, da se pri njih menjava enkrat slovenske drugič spet italijansko petje.

Res silno lepa je slovenska pesem, ena sama veličastna izpoved našega srca in duše, goreča molitev in iskrena prošnja, topel pozdrav in otroško veselje, tiha melanholija in globoka žalost, znamenka miru in bojna napoved. Fantje in dekleta jo prepevajo, slavospev domovini, pozdrav pod oknom, ob zadržanju slovesu, pojo prav tako kot so jo peli že veliko pred nami naši predniki, ker se zavedajo, da je tako najlepše, ker se zavedajo, da greši tisti, ki skuša peti drugače, ki pesmi spreminja, oskrunja, izmaličuje in zlorablja.

Zato obsojamo vsakogar in vse tiste, ki so tako delali, ker so nam hoteli pokvariti in vzeti naše najlepše in poleg domače govorice naše najdražje, prekrasno in nikjer dosti prehvaljeno slovensko pesem.

**Vaš domač
družinski list je
„Tolmiski glas“
zato ga širite!**

ZANIMIVO ZA VSE

IZ ZUNANJEGA SVETA

Radio London. Nekako pred enim tednom je poročal radio London v slovenskem jeziku, da sestavljajo redno jugoslovansko vojsko v pretežni večini Italijani.

Taka jugoslovanska (Tito-badoljevska) vojska nas bo pa res osvobodila. Le prosimo Boga, da ji nakloni zmago, pa bo raj na zemlji za nas.

Tifliski radio Svobodna Jugoslavija o Tolmincih. Pred približno tremi tedni je radio Svobodna Jugoslavija v Tiflisu na Ruskem poročal naslednje: Domobranci v razsuhu, Tolminski domobranci so vsi razoroženi in poslani v Nemčijo na delo. Tolminski glas je nehaj izhajati. Goriški list je ustavljen. Urednik dr. Komar aretiran od Nemcev.

Novico navajamo kot zanimivost, da se je za nas listič in za tolminske domobrance začel zanimati sovražni radio.

Iz ljubljanske pokrajine. Prejšnji teden so tukaj slovenski domobranci pobili do zadnjega moža eno italijansko brigado ter pri teh akcijah ujeli italijansko zastavo z rdečo zvezdo. Kaj res hočejo Italijani, ki jim je rdeča zvezda vodnica kljub sporazumu Tito-Badoglio še enkrat okupirati našo zemljo onstran bivše postojnske meje? Tokrat jim je temeljito spodletelo, in tudi v bodoče jim bo prav tako.

KATOLICIZEM IN NARODNOST

V Št. Petru pri Gorici v bolnici za bolne na pljučnih boleznih je še čez polovica Slovencev. Kljub temu, da so ti ubogi bolniki že večkrat izrazili željo, da bi imeli vsaj od časa do časa kakko versko opravilo v svojem jeziku, so naleteli vedno na gluha ušesa takajšnjega kurata don. Agazzija ki se je izrazil, da dokler bo on v bolnici ne bo nobenega bogoslužja v slovenskem jeziku. Upamo, da bo tudi imenovani kurat sprevidel, da so take izjave nevredne kat. duhovnika, da na tak način daje najboljše orožje sovražniku v roke. Če mu ni do tega, da bi upošteval naše prošnje, naj vsaj pazno prebere Voce di Gorizia, ki ga zelo upošteva. Med drugim bo bral tudi, da je treba popraviti vse krivice, ki so se godile Slovincem pod Savojeti.

Tolminsko. V tolminskih hribih je bil miting. Po končanem govoru, je predavatelj vprašal navzoče, če morja želj kdo kakšno pojasnilo. Navadno so ob tem vprašanju ljudje zelo tihi, ker dobro poznajo koliko je vedno resnice v partizanskih izjavah, vendar se je to pot nekdo ojunčil in vprašal: Tov. komisar, kdaj nas boste rešili italijanskih brigad? Komisar je bil v silni zadregi in je na kratko odgovoril, da se sedaj bojujejo skupaj, zato jih je treba sprejeti povsod kot lastne brate. Kako bo pozneje, se bo šele videlo.

Črni vrh. — Šele sedaj so prišla na dan vsa grozodejstva, ki so jih partizani zganjali nad črnovrškimi junaki. Nekemu ranjencu so nad laktom zvezali roko z žico, nato so mu trgali iz roke meso in žile do belih kosti, tako, da je to meso viselo v kosih 15 cm. od roke mučenca. — Drugemu ranjencu so ravno tako živemu razparali trebuh ter potegnili iz njega drobce. Odprli so mu tudi prsni koš, da mu iztrgajo srce. — Ljudem so zagrozili, da se bo z njimi isto godilo, ako bodo pripovedovali, kako so mučili svoje žrtve.

Ponikve. — Terenska druhal, zlasti mlade frklje, so zelo na delu in zelo pridno pomagajo badoglievskim lahom osvobajati naše vasi. Drugi pa kaj klavarno gledajo na to »bratsko žloto« in raje kurijo pod kotel iz katerega pričakujejo žlahtne pijače, ki naj bi bila veren drug pri narodnem udejstvovanju.

Krn. — Domobranci so ujeli znane kurirja Manfredo iz Huma, brata proslulega Jaka. Izjavil je, da so razmere pri partizanih obupne. Ker ni več zalog bivše italijanske vojske, so vsi strgani in lačni. Imajo samo to, kar izsilijo od kmetov, ki so jim vedno bolj sovražni. Zato se komandanti znašajo nad komisarji, ti pa nad partizani. Zlasti je velik preplah, ker so vsi prepričani, da jim ta zima ne bo prinesla nikake spremembe.

Idrija. — Vsled močne partizanske propagande je meseca septembra ušlo nekaj desetih rudarjev v Titovo »vojsko«, toda, ko so si podrobneje ogledali »nepremagljivo« Titovo armado, jim je brž splahnelo vse komunistično navdušenje. Tiste, ki so se upali kritizirati ustroj OF., so tovariši takoj za vse čase osvobodili življenja. Ostali pa so po najkrajši poti pribežali nazaj v Idrijo, za vedno ozdravljeni rdeče kuge. Razočarani stiskajo pesti ter pridinjajo rdeče priganjače, ki so jih izvabili v gozd, medtem ko so oni in njihovi sinovi ostali na varnem — doma na terenu!

Rdeča svoboda. Po banjških vaseh danes plapolajo italijanske zastave. Ljudje, vsi obupani, majejo z glavami: Smo sedaj osvobojeni?

Vrhovce pri Kahu. Ob priliki neke veselice so tovariši igrali znano partizansko komedijo »V borbi«. Prvi igralce — gotovo zelo zaveden Slovinc — je prav pridno vpletel italijanske stavke v predpisani govor. Pa ga nekdo opozori na 25-letno italijansko »zaščito« in ubogi tovariš, je ves pordel od sramu. Vendar s tem še ni bilo vse, domovinsko navdušenje je prikipelo še više. Na željo terenke Angele Humar so borci tržaške brigade zapeli Slovenski Trst v italijansčini, ker da je bolj zvočno. Res pristna slovenska narodna veselica.

Partizani mobilizirajo: Te dni so partizani nasilno odgnali vse mlajše moške, bolne in zdrave, slepe in kruljave, ki so v Volčah še ostali. Prizanesli niso niti bolnikom z najhujšo mrzlico. Očka Tito, boljših vojakov pa res ne boš dobil nikjer.

Volče. Razočarani terenec: Prosluli terenec Šavli, vulgo Oblesčak, je že tri leta z vsemi silami podpiral usive prijatelje po gozdovih. Pošiljal jim je svoje sosede kot prisilne mobilizirance, vneto vzpodbujal na rekvizicije in vodil vso partizansko organizacijo v Volčah. In zgodil se je pridnemu priganjalcu zelo neljub primer. Ker je bil znan kot zelo radodaren, saj je vedno obdaroval partizane, ko so prišli blizu s tujim blagom, je prišel nepričakovano k njemu neki komandir po meso za svojo četo. Hotel je odpeljati vola, a sedaj je g. Oblesčaka kar minila vsa darežljivost in se je uprl. Tov. komandir, ne bodi len, mu je v zameno za vola odpeljal dve kravi. Hudomušni vaščani pravijo, da se je našemu vrlemu terencu na mah ohladila ljubezen do tovarišev.

Podkraj. Partizani stalno trdijo, da so tovarišice moralno najboljše in srčno izobražena dekleta, ki stalno pomagajo partizanom in jih ob večerih navajajo na molitev rožnega venca. Zato pa je bilo tem večje presenečenje v mali vasi Vodice, ko so tja pripeljali 20 tovarišic, da tam v miru porodijo. Bodoče matere niso zadovoljne s svojo usodo in se reviče silno jezijo nad izbrano družbo komisark in članic KPS, katerim poštenih partizanskih zdravniških pomagaljo, da pravočasno izbrisejo sledove »čednostnega življenja«.

Brestovica na Krasu. Naš rojak Mirko, ki je bil v Trstu pri domobranci, je te dni ušel iz vojašnice in se javil partizanom. Pa to pot ni imel sreče. Partizani so ga dolgo mučili in nato ubili. Vsi pravijo sedaj, da še celo badoljevci niso bili take svinje.

Čepovan. Semkaj so partizani pripeljali štiri domobrance, ki so bili ujeti na Črnem vrhu. Grozno so jih mučili, jim trgali ude iz telesa in jih nato pustili izkravaveti. Pač zadosten dokaz, da je vse partizanstvo tolpa roparjev in zločincev.

Tolminci so na praznik vseh svetnikov počastili padle

TOLMIN: Na praznik vseh svetnikov so tolminski fantje prav lepo počastili spomin naših padlih borcev. Prinesli so na pokopališče številne vence in šopke jesenskih cvetic.

Ob grobu našega najboljšega vojaka nam vsem najdražjega Šuligoja Teodorja so stali tolminski borci kot častna straža, da se mu še enkrat poklonijo in zahvalijo za vse njegovo brezmejno in prenaporno delo, ki ga je poklonil njim, nam in vsemu slovenskemu narodu.